

Cinege mesék

A mi mesés, rajzolás könyvünk Húsvétra

Megjegyzés:

- ❖ A mesét tavaly találtuk ki Húsvétra és a végén színházi előadás is kerekedett belőle, melyre meghívtuk a családokat, rokonokat, barátokat is.
- ❖ Az üres (és másolt képekkel teli négyzetekbe, mely a gyerekek könyvében szintén üres volt) rajzoltak a gyerekek és az így teljessé vált könyvekből a színházi előadás napjára kiállítást rendeztünk, majd mindenki haza vihette és, mint kiderült sok családban azóta is nagy kedvenc.

Az én húsvéti mesekönyvem:

Jelem:

Nevem:
ÁGI

Helyszínek:

Erdő	Rét
	
Patak:	Tenger, folyó:

Szereplők:

Hosszúfűl, az üregi nyúl	Piroska, a katicalány	Vitéz László a szarvasbogár
		
Surranó, a mezei egér	Fürge, az ózsuta	Sompolygó, a rókafi
		
Tányértalp, a medvebocs	Pamacs, a mezei nyúllány	Pöttyös, a gyöngybagoly
		
Manó király és királynő	Sárga, barna, kék manó	Jégsárkány

		
Hód	Béka	Vizi tündér
		

*Egyszer volt, hol nem volt,
Igaz volt vagy mese volt?
Nem tudom, de az biztos, hogy szóról szóra ezt mesélte nekem a tavaszi szellő,
amikor kimentem a Békás-tóhoz barkaágot szedni a húsvéti tojásfámhoz.*

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy „négyzetes, kerek erdő” a Mátrában Galyatetőn. Ennek az erdőnek pontosan a közepén volt egy tisztás és annak a közepén egy hatalmas, vénségesen vén tölgyfa, melynek az ágai között, fagyöngy házaikban laktak az erdei manók királyostul, királynőstül. A törzsén lévő pihe-puha fészekben lakott Pöttyös, a világot járt gyöngybagolyfióka és a törzse alatt egy üregi nyúl család, ahol született 3 nyúlfióka.

Tölgyfa és lakói

Ebből ketten úgy néztek ki, mint minden üregi nyúl, de a harmadik olyan hosszú fülű volt, hogy egyből el is nevezték Hosszúfülnek, akinek a hallása olyan éles volt, hogy messziről meghallotta még a sas szárnyának suhogását is, de nem csak erről vált híressé, hanem arról is, hogy minden erdő lakót meg tud nevetetni azzal, ahogy ugrabugrál a réten és közben mulatságosan tud grimaszolni.

Hosszúfül

Hosszú, hosszú tél után végre kitavaszkodott és végre valahára Hosszúfül előbújhatott az üregéből, hogy újra együtt játszhasson a barátaival:

- Piroskával, a katicalánnyal
- Lászlóval, a vitéz és hősies szarvasbogárral
- Surranóval, a mezei egérrel
- Fürgével, az őzsutával
- Sompolygóval, a rókafigával,
- Tányértalppal, a gubancos szőrű medveboccsal,

és nem utolsó sorban a legjobb barátjával, Pamaccsal, a mezei nyúl család legkisebbik lányával.

Kiugrált hát a kedvenc tisztásukra és jókedvében, jó hangosan hívogatni kezdte őket:

- *Kör, kör ki játszik csak Piroska hiányzik (Vitéz László, Surranó, Fürge, Sompolygó, Tányértalp és Pamacs is hiányzik!)*

A hívó szóra szép lassan mindenki elő is került, de ajaj mit látott a mi nyulunk? Minden barátja kedvetlenül érkezett.

- *Hát nektek meg mi a bajotok? Olyan savanyú képet vágtok, mintha mindannyian éretlen vackort reggeliztetek volna!*

- *Az a baj, hogy közeledik a Húsvét.* – válaszolták a barátai.

- *Azzal meg mi a bajotok, hiszen az azt jelenti, hogy megérkezik a tavasz és sokat játszhatunk együtt: fogócskázhatunk, bújócskázhatunk, fürödhethetünk a patakban....* – és még sorolta volna tovább, amikor a többiek a szavába vágtak.

- *Ez mind igaz, de Húsvétkor, amikor minden embergyerek meglepetéseket talál a kertben, házban, akkor mi hiába keresgélünk, mert a Húsvéti Nyúl még soha semmivel nem lepett meg minket. Ezért aztán olyan szomorúak vagyunk, hogy még játszani sincs kedvünk.* – és ezzel hátat fordítottak és elballagtak.

Hosszúfül meg egyedül maradt a tisztáson.

- *Gondolkozz! Gondolkozz! Gondolkozz!* – mondogatta magában, magának miközben le és föl sétált a réten és egyszer csak hangosan felkiáltott.

- *Meg van! Én ugyan nem a Húsvéti nyúl vagyok, hanem csak egy üregi nyúl, de idén, ebben az évben én leszek az és meglepem a barátaimat! Mi kell ahhoz, hogy én lehessenek a Húsvéti Nyúl?*

Keresett gyorsan egy madártollat és már írni is kezdte a listát: Tojás, festék és víz.

Tojás	Festék	Víz

- *Nem is hosszú a lista,* - gondolta magában - *hiszen vizet tudok venni a patakból. Tojást tudok kérni a tyúkanyótól...* – és ekkor hirtelen rájött, hogy azért nem ilyen egyszerű a helyzet, hiszen hiába ad a tyúkanyó tojást, ha az akkora, hogy sem Piroska, sem Vitéz László, sőt még Surranó a kiséger sem tudja felemelni. Arról nem is beszélve, hogy Tányértalp meg biztos, hogy rögtön összeroppantaná a mancsával. Hiába törte a fejét nem tudott rájönni a jó megoldásra. Aztán az is eszébe jutott, hogy arról sincs fogalma, hogy mivel is fesse meg a tojásokat, hogy azok valódi hímes tojásokká változzanak.

Hosszas fejtörés után azonban eszébe jutott, hogy ki is segíthet, hát persze, hogy Pöttyös a világot járt gyöngybagoly.

Nyakába kapta a lábát és kiabálni kezdett:

- Pöttyös, Pöttyös! Ébredj!

- Mi a baj? Ki kiabál? Ki ébresztett fel a legszebb álmomból? – hallatszott egy zsörtölődő hang az odú mélyéből.

- Pöttyös! Kérlek, segíts nekem! Szeretném a barátaimat jó kedvre deríteni és kitaláltam, hogy meglepem őket Húsvétra, de nem tudom, hogy mivel tudnám színesre festeni a tojásokat és azt sem tudom, hogy honnan szerezzek olyan picurka tojásokat, amit elbír a katica, a szarvasbogár és a kiséger is? Ráadásul azt sem tudom, hogy a medvebocsnak milyen adjak, mert a hatalmas mancsaival a tyúkanyótól kapott tojást biztosan széttröné.

- Lassabban egy kicsit, kérlek! – válaszolta a bagoly - Menjünk szép sorjában! Figyelj jól és írad! Festékeket kérhetsz a fáktól, bokroktól, virágoktól. Sárgát a kikericsstől és körömvirágtól, barnát a diófától, bordót a bodzától, lilát az ibolyától, pirosat a málnabokortól és rózsaszínt a vadrózsa bogyóitól. Picurka tojásokat a hangyakirálynőtől, a gyíktól kérhetsz. Kicsit nagyobbakat a teknőstől és a siklótól, tyúktojástól nagyobbat a libától és végül, amikor körbe utaztam a Földet emlékebe kaptam egy strucctojást, amit most szívesen neked adok, hogy Tányértalp barátod se maradjon meglepetés nélkül. Remélem, hogy tudtam segíteni! – mondta Pöttyös két ásítás között és visszament az odújába aludni.

A mi nyulunk meg útnak indult és kért és kapott is tojásokat a hangyától, a gyíktól, a siklótól, a teknőstől és végül a tyúktól és a libától is. Összegyűjtötte a festőnövényeket is és boldogan indult a patakhoz vízért, de jaj, mit látott! Egy csepp víz sem csörgedezett a patakban. Teljesen elkámpicsorodott.

- Most mi lesz? Hiába segítettek annyian, mégsem tudja meglepni a barátait! Az nem lehet! Ki kell találnia valamit!

- Bagoly, bagoly! Ébredj és segíts! – kiabálta újra.

- Mi van már megint? Ki zargat?

- Én vagyok az Hosszúfül és segítened kell, mert hiába gyűjtöttem össze a tojásokat és a festéknek valókat, mert nincs víz a patakban és nem tudom kikeverni a színeket!

- Az nem lehet! – válaszolta a bagoly – Maradj egy kicsit csendbe!

- Igazad van. Nem hallom a patak csörgedezését. Nem tudom, hogy mi lehet a baj, de azt tudom, hogy ki segíthet! A fa koronájába élnek az erdei manók. A királyuknak van egy féltett kincse, egy varázsgömb, amibe ha belenéz, mindent lát. Menjünk el hozzá és kérjük meg, hogy nézze meg, mi lehet az oka annak, hogy elnémult a patakunk!

- Jaj, Pöttyös, te könnyen beszélsz, mert tudsz repülni, de én nemhogy repülni nem tudok, de még fára mászni sem.

- Gyere bátran, majd én segítek! – válaszolta Pöttyös és hol húzta, hol tolt a Hosszúfülűt egészen addig, amíg fel nem jutottak az ágak közé, ahol sűrű levelű buborékházakat találtak, melyekben a szivárvány minden színében tündöklő manók laktak, akik érdeklődve állták körül a váratlan vendégeket.

Manóváros

- *Hát ti, mit kerestek nálunk?* – kérdezte egy tűzpiros ruhás manó.
- *Szeretnénk találkozni a manókirállyal, mert tudnunk kéne, hogy hol és miért vészett el a patakunk vize.* – válaszolta Pöttyös
- *Jó helyen jártok. Én vagyok a manókirály, és tudok nektek segíteni.*

Előhozta a varázsgömbjét, belenézett és így szólt:

Varázsgömb

- *Ajaj! Nagy a baj! Három helyen is elzáródott a vízmeder. Először a forrásánál látok egy icinke-picinke vízi tündért, aki hiába próbál egy nagykövet és a rajta pöffeszkedő békát odébb taszítani. Nincs elég ereje és a forrás nem tud kibújni a föld alól.*

Aztán baj van ott is, ahol a patak vize a folyóba ömlene, mert rádőlt egy hatalmas diófa, melynek törzse elállja víz útját és már a hódok is elkezdtek belőle várat építeni maguknak.

Végül a folyó torkolatánál, ahol a tengerbe ömlene, hatalmas jégvár állja a víz útját, melyben egy jégsárkány lakik.

Amennyiben mind a három helyen segíteni tudtok abban, hogy a víz szabadon folyhasson medrében, újra lesz víz a patakunkban.

Pöttyös és Hosszúfül kétségbeesetten néztek egymásra:

- Hogyan is tudnák kiszabadítani a vizet? Ők ehhez túl kicsik és nem elég erősek.

Ekkor megszólal a manókirály mellett álló aranyos ruhában tündöklő királynő:

- Ne ijedjete meg a nagy feladattól! Szívesen mellétek adjuk az útra a sárga manót, hogy a hideg, jeges tengernél segítsen, a barna manót, aki a fák kertésze és a kéket, aki a vizek oltalmazója. Így öten már biztos, hogy minden akadályt le tudtok győzni, de vigyázzatok, hogy a bajokat visszafelé sorrendben kell megoldanotok, mert ha fordítva kezdtek hozzá, akkor mindent, de mindent elárasztana a víz és a rét mocsárrá változna! Jó utat és járjatok szerencsével!

Útnak indultak ők öten: a nyúl, a bagoly és a három manó.

Először a tengerhez mentek, ahol tanácskozni kezdtek arról, hogy hogyan is tudnák a jégsárkányt és a jégvárat az útból eltüntetni.

- Van egy ötletem! – mondta a sárga manó - Hívjuk segítségül a Napot!

Jégvár	Nap

Először csak halkán, aztán egyre hangosabban csalogatni kezdték a Napot:

„Süss ki Napocska, itt apád, itt anyád, sőt törünk, borsót törünk, tökkel harangozunk!” És a Nap kibújt a felhők közül és a melegével olvasztani kezdte a jégvárat és a sárkány mérgesen fújtatva messzire szállt.

*Jégsárkány a jégvárában, terpeszkedik egymagában
Mérgesen néz körbe, körbe, jéghegyet fúj minden percben
Morgolódik, zsörtölődik napsütésben olvadozik.*

A patak torkolatánál, ahol a folyóhoz ért a barna manó segített. Ágakból, mohából építettek egy olyan varázslatosan szép hódvárat, mely átívelt a folyó felett és a patak vize szabadon áramolhatott. A hódnak meg annyira megtetszett, hogy egyből beköltözött és a hatalmas fatörzset így már kihúzhatták a vízből.

*Diófa dőlt a patakba, a hód várrá szétrágcsálta,
Elállta a víznek útját, egy kis csepp sem juthat ott át!
Hej, vára, vára, nadavára vára
Diófa tetejébe, annak a közepébe.
Hej, várat vesd ki, hej, várat vesd ki!
Hórukk! Hórukk!*

Hódvár

A patak forrásánál a kék manó és a kistündér dugták össze a fejüket és egyszer csak énekelni kezdtek:

*Béka, béka, brekeke, elkergetlek messzire:
Gólyát látok, egy lábon állok...*

Pataknál

Amikor ezt a varangy meghallotta úgy eltűnt, mintha ott sem lett volna és a követ elgörgethették és abban a minutumban zubogni kezdett a víz a föld alól és a nyúlfink végre megfesthette a húsvéti tojásokat. A katicának bíborszínű hangyatojást. A szarvasbogárnak barna gyíktojást. A teknősét lilára festette és Surranónak szánta. Sárga tyúktojást az őzikének és bordó libatojást a rókafinak. A strucctojást málna lével pirosra festette Tányértalpnak és a legszebbet rózsaszínűre Pamacsnak a legszebb mezei nyúl lánynak.

Húsvét hajnalban a tisztás szélén álló bokrok aljába eldugdosta a hímes tojásokat és újra rázendített a hívogatóra: „*Kör, kör, ki játszik?*” és amikor már minden barátja ott volt, így szólt:

- *Kitaláltam egy jó játékot, amitől lehet, hogy jobb kedvre derültök: tojáskereső.*

- *Minek?* – kérdezték a többiek nagy búsán – *Úgysem találunk semmit.*

- Na, próbáljuk ki! – kérte Hosszúfül és közben nagyon somolygott a bajsza alatt.

Kedvetlenül ugyan, de mindenki nekiállt keresgélni és egyszer csak az őzsuta egy nagyot kiáltott:

- *Nézzétek! Találtam egy szépségesen szép, nap sárga tojást, amelyik pont akkora, hogy fel is bírom emelni.*

- *Én is! Én is!* – hallatszott most már mindenhol és csak hordták és hordták a színes tojásokat a rét közepére és mindenkinek fergeteges jó kedve támadt. Hosszúfül meg csak mosolygott magában és nem árulta el a titkot, hogy a Húsvéti Nyúl idén az erdőben egy kis segítséggel ugyan, de ő volt. (remélem a titkát ti is megőrzitek!)

És itt most már akár vége is lehetne a mesének, de van még valami, amit elmesélt nekem a szél: Szóval, ahogy ott játszottak a barátok a réten egyszer csak azt vették észre, hogy repedezni kezdenek a tojások. A legkisebből előbújt egy hangya gyerek a következőből egy gyíkocská, aztán egy kisteknős is előbújt. Kiscsibék és kislibák szaladgáltak mindenfelé és végül egy hosszú lábú, nyakú madárra emlékeztető csodabogár is előkerült, akiről senki, de senki sem tudta, hogy ki lehet. (Ti kitaláltátok, hogy milyen állat bújt ki a legnagyobb tojásból?)

És ugyan a hímes tojások mindegyike ripityomra tört, de állataink mégsem szomorkodtak, hiszen újabb barátokra találtak és most már tényleg:

Itt a vége, fuss el véle, kerek erdő közepébe.

+1 ötlet: Manós meselevél húsvétra

Halihó, kedves ...!

Ismét hozzátok kell fordulnunk segítségért, mert megfázott a már majdnem ezeréves, zöldszakállas, gombakalapos varázsló manónk és nem érzi az illatokat. Hogy ez miért is baj? Csupán csak azért, mert így Húsvét táján ő szokta összekeverni azt a titkos összetételű illatot, amit a tavaszi szél szétszór az erdők, mezők, falvak és városok fölött, amitől minden gyerek és felnőtt megérzi, hogy már tényleg itt a tavasz. A maradék illatokat meg összekeveri vízzel és ebből készülnek a legfinomabb illatos kölnik, melyekkel Húsvétkor a fiúk meglocsolhatják a lányokat. Most már értitek, hogy miért ekkora baj az, hogy a vénségesen vén, kicsit mogorva, gombakalapos manó csak prüszköl és hapticzik egyfolytában?

Kipróbáltunk már minden általunk ismert gyógymódot. Főztünk 100 éves varázskönyvekből főzetet, tanácsot kértünk minden erdő, mező lakótól, de hiába csak nem gyógyul. A hetek alatt, - amióta az ágyat nyomja - a virágtündérek meg csak hozzák és hozzák az illatokat (merthogy ők gyűjtik össze kora tavasszal). A gyöngyvirág tündér fedeles kosaraitól már lépni sem tudunk,

a jácint tündér dobozai lassan beborítanak minden talpalatnyi helyet. Az ibolya tündér üvegcséi toronymagasan állnak a sarokban és mivel ez a kicsit mogorva manóapó nem árulja el a titkos receptet, nem tudjuk elkészíteni a valódi "tavasz illatot." Próbálkoztunk már sokszor, de mindet elrontottuk. Hol túl ibolya illatú lett a levegő, hol a jázmin illat nem érződött eléggé.

Segítsetek, mert a Húsvét nem létezhet tavaszi illat nélkül!

Készítsetek varázsfőzetet a saját receptetek szerint és küldjétek el a következő címre:
Nagykovácsi Békás-tó

Égigérő Nyárfa 3. ága 6. fagyalgömb lakása

Segítségüket előre is köszönöm: Valdi, a vízimanó

Utóirat: Ha a receptet is leírnátok és hozzá még egy gyógyító mondókát is, akkor legközelebb, ha valamelyikünk megfázna és náthás lenne, rögtön tudnánk segíteni és nem lenne körülöttünk ekkora galiba!

Ezt a levelet találtuk ma a manó postaládába, mely nem más, mint egy korhadt farönk a Békás-tó mellett.

Miközben olvastam a manók levelét az jutott az eszembe, hogy ha többen próbálunk meg segíteni, többféle gyógyító főzetet készítünk, többféle gyógyító mondókát küldünk, akkor biztosabb, hogy tudunk segíteni és akkor Húsvétra még elkészülhet a tavasz illat.

Kérlek, ha van időtök és kedvetek készíttetek az óvodában vagy otthon Ti is varázsfőzetet! Írjátok, rajzoljátok le a hozzávalókat és az elkészítés menetét és találjátok ki hozzá mondókát, ezeket küldjétek el a Kincsek és kacatok óvodáknak, szülőknek, gyerekeknek Facebook oldalra vagy erre a blog oldalra!

Az elkészült főzetet meg a fent megadott címre vagy tegyétek ki valamilyen vizes hely közelébe, ahonnan a vízimanók el tudják juttatni Nagykovácsiba.

Köszönjük, ha Ti is segítetek! (Arról, hogy meggyógyult-e a zöldszakállú, gombakalapos mamóapó, majd beszámolok, de Ti is rájöhettek, ha Húsvét reggelén kimentek az ajtó elé és virágos tavasz illatot hoz a szél, akkor biztosak lehettek benne, hogy nem dolgoztunk hiába.